

92

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ION MÎNZATU

PARADOXALA AVENTURĂ

EDITATA
DE REVISTA
**ȘTIINȚA
TEHNICĂ**

ION MÎNZATU

PARADOXALA AVENTURĂ

★ ★ ★

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”

92

Dragi cititori,

*Vă rugăm să ne scrieți impresiile și observațiile do, critice
cu privire la acest roman și la prezentarea lui grafică.*

*Adresa noastră este: Colecția „Povestiri științifico-fantas-
tice” a revistei „Știință și tehnică”, Casa Științei, Piața
I. V. Stalin nr. 1, raionul I. V. Stalin, București.*

MANUSCRISELE NEPUBLICATE
NU SE INAPOIAZĂ

MANUSCRISELE NEDACTILOGRAFIATE
NU SE IAU IN CONSIDERAȚIE

Rezumatul capitolelor precedente

În anul 3035 al erei noastre, astronavele Institutului mondial de studii aeronautice pescuiesc din cosmos restul unei astronave necunoscute. Profesorul Herescu și Boris Cernobai ajung la concluzia uimitoare că epava adusă din cosmos a fost cîndva etajul final al unei astronave construite pe Pămînt cu secole în urmă.

În epavă se descoperă jurnalul de bord al ziaristului Bob Kingstone, omul care a avut neșansa să fie surprins în aeronavă tocmai cînd aceasta a decolat.

Bob își deapănă firul vieții lui pe aeronavă, relatînd cu înjurare o mulțime de aventuri, printre care și una de necrezut. El afirmă că a asistat la temerara întreprindere a profesorului Nielsen, care a provocat explozia planetei Pluton, micșorîndu-i astfel masa.

Toate cele relatate de ziarist îi uimesc într-atît pe Herescu și colaboratorii săi, încît Boris se vede silit să se documenteze asupra istoriei aeronavigației, găsind astfel documente surprinzătoare.

Pe cînd Herescu și colaboratorii fac fel de fel de ipoteze, acțiunea trece pe un alt plan, cu secole în urmă, prințind în obiectiv chiar aeronava lui Nielsen.

Bob și Cristina — soția lui Nielsen — trec printr-o aventură care era să-i coste viața. Un bolid cosmic desprinde etajul final de restul astronavei, aruncîndu-l în genunile cosmice, fără orientare și fără posibilitate de salvare. În etaj se află Bob și Cristina, care însă, pînă la urmă, sînt salvați cu mare greutate de tovarășii lor rămași în aeronavă.

16. TORPILA

O liniște adâncă se lăsase peste astronavă. Aceasta trecuse — cu o zi înainte — printr-o grea încercare. Acum străpungea din nou, într-o goană năpraznică, depărtările nesfârșite ale cosmosului. Deși suferise o pierdere destul de grea, rezistase totuși catastrofei, și acum zbura din nou nestingherită.

Ceasornicul atomic de pe astronavă indica ora 2. Era după miezul unei nopți pe astronavă. Aproape toți dormeau, oboșiți de evenimentele zilei trecute.

Numai Giulio, frământat de o droaie de gânduri, își părăsise cabina și se îndrepta spre sala de navigație...

*

Să fi trecut vreun ceas de când asistentul se afla în sala de navigație. Urmărise o vreme zborul astronavei și controlase — cu ajutorul aparatelor de bord — corecțiile de mișcare și poziția ei în univers. Se arătă mulțumit de rezultat.

Se așeză apoi într-un fotoliu, cu capul lăsat să se sprijine de spetează. Iși închise ochii, purtându-și gândurile spre cine știe ce colț al universului, poate chiar spre Pământ.

Deodată, un semnal cunoscut îl făcu să sară în picioare. Era buimăcit și își freca ochii, încercând să mai prindă o dată semnalul. Acesta nu întârzie să se repete. Surprins, se așeză în fața panoului de comandă, cu miinile gata să intervină la butonul sau la comutatorul necesar.

— Nemaipomenit! exclamă el privind uluit indicatoarele vitezeometrului.

Viteza creștea pe nesimțite, fără să știe de ce. De asta îl și trezise semnalul.

Giulio privi ecranul telescopului electronic. În jurul astronavei nu se vedea încă nimic. Prin minte îi trecu o idee. Iși întinse mina și deschise contactul la radioastralul astronomic. În aceeași clipă simți că îl trec sudorile. Iși scoase batista și începu să-și ștergă fruntea îmbrobonită.

Radioastralul prinsese niște unde cu totul deosebite. Semnificația lor, asistentul o înțelegea prea bine. Erau unde de ghidaj. Dar ce ghidează aceste unde? se încruntă el.

Își aruncă din nou ochii pe vitezometru și strigă înspăimîntat, de parcă n-ar fi fost singur:

— Astronava a înnebunit!...

Radioastralul reproducea încontinuu sunetele acelea, ce nu puteau prevesti nimic bun. Viteza creștea văzînd cu ochii. Cînd observă că nu mai poate face nimic, asistentul stabilește legătura prin televizor cu cabina lui Arthur. Acesta se trezi destul de repede.

— Tu ești, Giulio?! Ce s-a întimplat? întrebă profesorul nedumerit.

— Arthur, vino imediat! Astronava parcă a înnebunit.

— Bine, vin îndată!...

Televizorul se închise. Giulio își întoarse din nou privirile spre vitezometru. Motoarele intraseră de mult în funcțiune, comandate automat de mașinile de navigație. Acum astronava zbura din ce în ce mai accelerat, atingînd viteze tot mai mari.

Profesorul sosi foarte curînd.

— Ce s-a petrecut? întrebă el închizînd ușa.

— De cîteva minute astronava accelerează, fără să știu de ce! Privește vitezometrul! A ajuns la 160.000 km pe secundă... Accelerația e slabă, dar continuă și nu se mai oprește.

Profesorul se apropie de panoul de comandă. Ascultă atent zgomotele venite din radioastral.

— Unde de ghidaj¹! remarcă Nielsen uluit.

— Am văzut și eu, răspunse asistentul. Dar de unde vin? Și ce ghidează?

Arthur își aruncă ochii pe ecranul telescopului electronic.

— Pe asta ai văzut-o? întrebă el, arătînd un punct negru pe ecranul de observație.

Giulio privi într-acolo și făcu ochii mari:

— Corpul acesta trebuie să fie ghidat de undele pe care le recepționează radioastralul!...

Profesorul se așează în fața mesei de comandă.

— Să vedem ce înseamnă toată comedia asta! zise el, făcînd contactele la telescoapele radio.

În vremea aceasta, asistentul urmărea pe vitezometru mersul zborului. Viteza crescuse la 170.000 km/s. Lucrul cel mai înspăimîntător i se părea lui Giulio neconținută creștere a vitezei.

— Uite, aici, Giulio! îl strigă Arthur. Un corp condus prin unde de ghidaj se apropie în mare viteză de astronavă.

— De unde naiba vine?

— Asta nu putem ști, răspunse profesorul ceva mai calm. Și tu care spunei că astronava a înnebunit! Oare nu noi i-am dat programul să se ferească de orice corp ce s-ar apropia de ea cînd e sub comandă automată?

Asistentul se mai liniștește, deși astronavei nu i se mai întimplase niciodată un asemenea lucru. Neliniștea lui era oarecum de înțeles, mai ales pentru profesor, care îl știa pe asistent iute din fire.

— Corpul continuă să se apropie! anunță Arthur.

Giulio nu se mai stăpîni.

¹ Unde de ghidaj — unde se conduc un corp (de exemplu o rachetă teleghidată) și care sînt detectate de un receptor sub forma unor impulsuri neregulate (N.A.).

— Să-l ia toți dracii! Ce corp mai e și ăsta cu o viteză atît de mare? Și cine îl conduce prin unde?

— Fii mai liniștit și o să aflăm! îl domoli Arthur, în timp ce privea aparatele de control.

Profesorul avea dreptate. Enervarea lui era de prisos și, în definitiv, era o aventură în plus. Ce putea, un simplu corp, să dăuneze unei astronave ca a lor.

Cu toate astea, aruncîndu-și ochii pe vitezometru, o neliniște ascunsă puse din nou stăpînire pe el. Viteza trecuse de 198.000 km/s. Asta era, într-adevăr, de temut.

Se aplecă peste umărul profesorului și-i șopti cu teamă:

— Arthur, vor rezista motoarele?

— Fii calm! răspuse profesorul încurajator. Coeficientul de siguranță n-a fost încă depășit. Să așteptăm cu răbdare...

Pe fruntea lui Arthur apăruseră picături de sudoare. Părul său bogat îi căzuse în dezordine pe frunte.

— Să manevrăm! strigă Giulio.

Ascultînd această propunere, Arthur acționează îndată butoanele de comandă. Astronava manevră spre dreapta.

Pentru o clipă, viteza rămase constantă, dar prea puțin. Fusese efemeră satisfacția celor doi. Curînd, vitezometrul începu să devină iarăși calvarul lor. Acele indicatoare se deplasau cu încăpăținare spre cifre tot mai mari.

— Virează stînga! șuiera din nou asistentul.

După puțin timp, astronava se supuse comenzii profesorului. Se îndreptă spre stînga. Manevra se dovedi însă zadarnică!

Ca un demon al întunericului cosmic, punctul negru îndepărtat se ținea pe ecran, exact în spatele drumului urmat de astronavă. Aceasta, conform programului de navigație, căuta să scape de urmăritor. Orice ocol și orice încercare se dovediră fără folos. Singura salvare a astronavei — pentru a nu îi ajunsă din urmă de bolid — era în mărirea vitezei.

Asistentul mai privi o dată vitezometrul. Inima i se strînse de groază: 255.000 km/s! șopti el îngrozit. Viteza crescuse cu mai bine de 100.000 de kilometri. Poate, în alte împrejurări, faptul acesta ar fi constituit o victorie fără precedent. Dar acum recordul putea să-i coste viața. Din clipă în clipă, reactoarele nucleare, supraîncălzite, puteau face explozie. Dispozitivele de accelerare puteau, de asemenea, să se distrugă de la un moment la altul. Coeficientul de siguranță fusese depășit de mult. Astronava se găsea de acum în voia întîmplării.

Profesorul își aruncă ochii pe ceasul cabinei. Trecuse de ora 6. Dimineața avea să înceapă curînd pe astronavă. Ceilalți încă dormeau, fără să știe nimic de tragedia prin care trecea nava.

Ochii lui Arthur începură deodată să caute un anumit ceas de control de la panoul de comandă. Cînd îl găsi, chipul i se mai însenină.

— Ai vedeni? îi strigă Giulio, abia stăpînindu-și necazul.

— Nu, n-am vedeni, Giulio. Dar mă bucură faptul că astronava va mai rezista. Nu știu cît, dar dacă am putea face ceva, cît mai repede, ca să scăpăm de acest demon, victoria ar fi de partea noastră. Se pare că în cosmos condițiile de funcționare sînt altele decît credem eu...

— Ce tot spui?... Uite, Arthur! strigă asistentul cu ochii măriți de groază. Am atins 275.000 km/s!...

La strigătul lui Giulio, profesorul se încruntă. Nu mai era de glumit. Continuând în ritmul acesta, astronava avea să ajungă, orbește, la explozie.

— Proiectilele, Arthur! strigă Giulio. Să ne apărăm împotriva acestui demon. Oprește motoarele. Să continuăm zborul cu viteza de acum și să încercăm apărarea astronavei cu ajutorul proiectilelor teleghidate.

Profesorul opri atunci motoarele propulsoare. Astronava, în virtutea inerției, își continuă zborul cu viteza constantă de 276.000 km/s.

— La ce depărtare se află bolidul? întrebă asistentul gîfîind.

— E la aproape de 600.000 km. Se apropie însă cu o viteză mult mai mare decît viteza noastră. Privește, vitezometrul special ne arată 23.500 km/s.

Vitezometrul special arăta viteza relativă a bolidului ce-i urmărea, față de astronavă. Altfel spus, bolidul avea o viteză cu 23.500 km/s mai mare decît aceea a astronavei.

Asistentul rămase ca trăsniț.

— Cît ai spus, Arthur!?

— 23.500 km/s!

— Aproape viteza luminii!... Fantastic!... Bolidul zboară aproape cu viteza luminii!... Asta ne urmărește de mult timp, Arthur!... Mă înțelegi?... De mult timp!... E pieirea noastră!... Aici, în pustiul ăsta! striga asistentul gesticulînd la întimplare.

Profesorul nu mai răspunse. Pregăti lansarea proiectilelor teleghidate. Spera ca, în modul acesta, bolidul să fie distrus, cu ajutorul uneia din bombele hidrogenice, purtate de proiectile, înainte de a ajunge astronava.

— Cît mai e, Arthur?

— 400.000.000! răspunse profesorul, cu fața de nerecunoscut.

— Să lansăm primul grup! strigă asistentul nerăbdător.

— Așteaptă!... Să se apropie încă puțin. Știi bine cît e de greu să distrugi un astfel de bolid. Dacă greșim calculul traiectoriei, nu-maj cu un milimetru, totul e pierdut. Așa!... Acum!...

Profesorul apăsă butonul de lansare. Cu ajutorul telescopului radio, asistentul urmărea drumul proiectilelor. Arthur le dirija prin intermediul unor unde de ghidaj. Pe ecranul telescopului electronic apăruseră acum și imaginile proiectilelor ce se îndreptau spre bolidul următor.

Așteptară, încordați, rezultatul. După cîteva minute, asistentul anunță desperat:

— Bolidul a ocolit grupul proiectilelor!... E o născocire satanică!... Al doilea grup, Arthur!... Repede!

O nouă comandă, și grupul al doilea de proiectile părăsi cabina de lansare îndreptîndu-se vertiginos spre bolidul cosmic. Acesta se apropia de astronavă ca o nălucă.

Din nou încordare. Emoția și teama lor creșteau pe măsură ce demonul cosmic se apropia. Deodată, asistentul strigă în culmea disperării:

— Innebunesc, Arthur!... Iarăși le-a ocolit!... Lansează al treilea grup!

Profesorul, ca un mecanism de ceasornic, cu fruntea aplecată pe tabloul de comandă, cu ochii pierduți în fundul orbitelor, execută și această ultimă manevră.

Grupul de proiectile părăsi astronava în mare viteză. Bolidul se mai afla la numai 200.000.000 km. Intilnirea dintre al treilea grup de proiectile și bolid trebuia să aibă loc la 120.000.000 km de astronava.

Asistentul își reținu răsufllarea. Arthur aștepta, cu groaza în suflet, răspunsul lui Giulio. Din întimplare, ochii i se opriseră pe ceasul cabinei. Trecuse de 7. Ceilalți s-or fi sculat? se întrebă el în gând. N-apucă să sfârșească gândul, cînd strigătul asistentului îl răscoli ca o furtună :

— Ocolit!... E zadarnic să încercăm distrugerea lui... Are un mecanism de apărare radar... Viteza, Arthur!... Se mai poate, ceva?

Profesorul rămase o clipă în cumpănă. Mina dreaptă i se întinse, fără voie, spre comutatorul comenzii de accelerare. Rămase însă o vreme cu mina în aer, neîndrăznind să și-o apropie de comutator. Chiar si-o trase înapoi. Privi spre ecranul distanțelor. Bolidul se afla la mai puțin de 30.000.000 km. Orice ezitare ar fi putut fi fatală.

— Accelerează, Arthur! răcni deznădăjduit asistentul.

Strigătul lui Giulio îl decise. Intinse mina cu hotărîre și întoarse comutatorul. Motoarele intrară în funcțiune. Ochii celor doi bărbați urmăreau cu încordare și groază cînd vitezometrul, cînd distanțometrul¹, cînd comportarea astronavei.

Bolidul se apropia vijelios. Deodată, astronava făcu un mic ocol, apoi își schimbă direcția și, cu viteză sporită, se avîntă înainte.

Asistentul se așezase pe un scaun și rămase cu privirile fixate pe vitezometru. Arthur, într-o încordare supremă, încerca să nu-și piardă cumpătul. Corpul îi era leoarcă de sudoare. Mîinile și le sprijinise pe marginea panoului de comandă așteptînd, cu dinții încleștați, rezultatul acestei manevre nebunești.

Giulio, ca în vis, începu să citească cu glas tare, indicațiile vitezometrului :

— 282... 283... 284... 285...

— Taci, Giulio! se răsti la el exasperat profesorul.

Asistentul, care părea că nici nu auzise strigătul celuilalt, continuă să citească :

— 289... 290... 291... 292...

Ai fi jurat că-și pierduse capul. Incepu să se ridice, încet, de pe scaun. Un nod i se puse în gît. Nu mai putea pronunța nici cifrele. Simți că se sufocă. Ochii i se împăienjeniră și crezu că se va prăbuși. Nervii însă nu-i cedară. Își reveni cu greu. Trupul îi era un ghem de încordare.

Privirile îi căzură iarăși pe vitezometru. Crezu că visează :

— 298... 298,5... 299, citi el cu glasul stins, abia mișcîndu-și buzele.

Arthur încetase să mai privească vitezometrul. Ochii săi rămaseră, ca vrăjiți, pe un ceas de control. Indicatoarele acestuia încă nu se

¹ Aparat care indică distanța dintre două corpuri în mișcare. (N.A.).

mișcaseră. Oscilau ușor, dar fără să se deplaseze. Asta îl mai făcu să nu cedeze în fața slăbiciunii ce încerca să-i cuprindă trupul. Privi distanțometrul. Bolidul nu mai era prea departe, totuși acum se apropia de aeronavă mult mai încet.

Îndreptându-se din nou către tabloul de comandă, asistentul se aplecă peste vitezometru, prinzându-l cu amândouă mâinile și abia șopti :

— 299.998 ! 299.999 km/s !... Oh ! Arthur !...

— Giulio ! strigă profesorul, înspăimântat de paloarea așternută pe fața asistentului său.

Îi era teamă ca acesta să nu-și piardă mințile.

— Giulio ! mai strigă Arthur. Vino-ți în fire, dragul meu ! Ce faci ? Nu te speria !

Asistentul se întoarse spre Arthur, cu privirile rătăcite, fără să mai vadă bine înaintea lui.

— Ce-i asta, Arthur ? reuși el să îngăime... Nu mai pot !... Ce s-a întâmplat cu astronava noastră ?...

— Nimic, dragul meu !... Absolut nimic ! strigă profesorul, ridicându-se și prinzând între mâini capul lui Giulio. Nimic, auzi ? Liniștește-te !... O să rezistăm !

Giulio își lăsă fruntea pe umărul lui Arthur, dar numai pentru o clipă. Teamă de moarte îl readuse la realitate. Cu fața lividă își scutură în neștire capul, ca și cum ar fi încercat să se trezească dintr-un vis neplăcut.

— Giulio, ți-ai revenit ? Poți vorbi ? îl întrebă Nielsen.

— Lasă-mă puțin ! răspunse asistentul, lăsându-se fără puteri într-un scaun și sprijinindu-se cu mâinile de masă.

Arthur îl lăsă în pace și sări la tabloul de comandă. Viteza nu mai crescuse, iar motoarele încetaseră să mai funcționeze. Privi distanțometrul. Bolidul se ținea scai de aeronavă, la vreo 10.000 km în urmă. Însă distanța între el și aeronavă nu mai scăzuse. Dimpotrivă : acum creștea. De astă dată aeronava zbura cu o viteză mai mare decât aceea a bolidului, care, pesemne, își atinsese limita puterii.

Cu un suspin de ușurare, profesorul se așeză pe scaun și își șterse fruntea de sudoare. Sosise momentul să acționeze. Pregăti lansarea unui nou grup de proiectile. Voia să vadă dacă acum încercarea va avea mai multe șanse. Pe scaunul său, asistentul se lupta cu toropeala ce căuta să-l doboare.

— Arthur, ce se întâmplă ? Nu s-au distrus motoarele ? Spune-mi, n-auzi ? întrebă asistentul cu glasul sugrumat de emoție și groază.

— Calmează-te, Giulio ! încercă să-l liniștească profesorul. Viteza a rămas constantă și motoarele sînt intacte... Deocamdată se pare că am scăpat... Zburăm mai repede ca el... Lansez două proiectile. Poate reușesc să distrug această torpîlă diavolească...

Ca să se convingă, Giulio se apropie iarăși de vitezometru. Indicațiile înțepeniseră pe viteza de 299.999 km/s.

— Groaznic! gemu el, acoperindu-și fața cu mâinile. Timpul, Arthur!... Timpul s-a dus!...

— Giulio! strigă profesorul. Lasă văicărelele! Ce voiai să facem?!

Torrelli își descoperi fața și privi cu ochii rătăciți cum profesorul lansă cele două proiectile. Cu atenția încordată la limită, Arthur urmări ecranul telescopului radio.

Deodată punctul negru de pe ecran deveni mai mare și mai luminos. Apoi, după un timp, dispăru cu desăvârșire.

Profesorul mai privi o dată, căutând să se convingă. Aproape nu-i venea să creadă! Torpila aceea blestemată fusese distrusă.

— S-a sfârșit, Giulio! Auzi?... Praful s-a ales de ea!

În virtutea inerției, astronava zbura acum prin cosmos cu o viteză pe care niciodată n-o mai atinsese vreun alt vehicul din univers. Numai lumina o mai putea întrece. Nici cele mai rapide particule nucleare n-ar fi putut atinge viteza cu care zbura atunci astronava lui Arthur.

Acea apariție diabolică și neașteptată, venită și condusă de cine știe unde, silise nava să se apere mărindu-și viteza peste orice limită visată. Primele încercări de a distruge torpila cu ajutorul unor rachete teleghidate eșuaseră, deoarece programul lor de zbor depindea de doi factori variabili: viteza astronavei și cea a torpilei! În clipa când însă torpila și-a atins viteza limită, programul de zbor al rachetelor depindea numai de viteza astronavei, astfel încît el a putut fi dat cu precizie. Acum pericolul exploziei trecuse. Rămăsese însă viteza!

Abia atunci Arthur își dădu seama de toată amploarea tragediei. În mintea lui apăru imaginea pământului. Spatele i se încovoie ca sub o povară insuportabilă. Își sprijini fața în palme, gemind:

— Numai ei!... Ei mi-au făcut-o! Fiarele!... M-au mai ajuns o dată!...

Asistentul, doborât de efortul făcut, mai zări ca prin ceață vitezometrul. Era sfârșit și nu mai dorea nimic. Ochii i se închiseră și adormi cu capul pe masă.

Profesorul arăta ca un cadavru; abia se mai putu ridica de pe scaun. Furtuna îngrozitoare trecuse, dar planurile lui erau acum dărimate. Privi ceasul. Trecuse de 8. Abia atunci își aduse aminte cum ajunsese aici. Ce-o fi făcînd Cristina?

Dădu să se îndrepte spre Giulio, după ce își mai aruncă o dată ochii spre panoul de comandă. Toate erau acum liniștite, afară de gândurile lui.

Un geamăt greu îi cutremură tot corpul. În clipa aceea ușa cabinei se deschise, și în pragul ei își făcu apariția Cristina. Când își văzu soțul în halul acela scoase un strigăt de spaimă:

— Arthur! Ce s-a-ntimplat cu tine?...

17. TAINA LUI ARTHUR NIELSEN

După mai bine de zece ore de somn, Nielsen se trezi primul. **Tot** timpul cît dormise vorbise prin somn și strigase comenzi neînțelese. Doctorul veghease toată vremea la căpătiul său.

Asistentul dormea mai departe. Tragicul eveniment îl doborîse mai rău decît pe profesor. Cu toate astea, după ce îl consultă cu atenție, Karl își dădu seama că de vină era numai oboseala extenuantă. Ii făcu niște injecții reconfortante și îl lăsă să doarmă în continuare.

Cînd profesorul se trezi își întoarse capul și, dînd cu ochii de doctor, îl întrebă, foarte îngrijorat:

— Ce face Giulio?

— Doarme, răspuse doctorul. Tu cum te simți?

Arthur nu-i răspuse îndată. Își roti privirile în jurul său. Pe un alt pat din cabina spital îl zări pe asistent dormind. Scoase un suspin de ușurare.

Apoi se întoarse spre doctor:

— Sărmanul băiat! Greu l-a încercat soarta! Imi pare nespuse de rău!

— Dar ce s-a întîmplat cu voi? întrebă Karl mirat.

— Nu numai cu noi, dragă doctore! S-a întîmplat cu toți! Înțelegi? Absolut cu toți! Acum... E prea tîrziu!

O clipă își închise obosit ochii. În momentul acela, tocmai intrau pe ușă Cristina și Raymonde.

Doctorul nu auzise cînd intraseră cele două femei, de aceea, speriat de cuvintele profesorului, întrebă:

— Ce e prea tîrziu? Ce s-a întîmplat, Arthur?

Arthur își deschise ochii și zări cele două femei. Un zimbet trist i se așternu pe buze.

— Apropiati-vă! le îndemnă el. Sînt sănătos, nu vă fie teamă!

Încurajate de vorbele profesorului, ele se apropiară și se așezară lîngă doctor, pe un pat vecin.

Raymonde însă nu înțelegea nimic. Credea că Giulio și Arthur se îmbolnăviseră subit, de vreo boală obișnuită. Cristina, care îl găsisese pe Arthur gata să se prăbușească în cabina de navigație, era într-o stare de plîns.

Căutase cu înfrigurare să afle pricina care-i doborîse pe cei doi bărbați și nu găsisese nimic. În spaima ei uitase să mai privească vitezometrul sau poate că îl privise, dar fără să-și dea seama ce arăta indicatorul.

— Bietul Giulio, doarme! Începu profesorul. Bob unde e?

— În cabina lui, răspuse Raymonde. E foarte necăjit de îmbolnăvirea voastră. Își serie noul jurnal.

Profesorul continuă:

— Cu atît mai bine. Nu trebuie să afle nimic. N-a rezistat nici Giulio, bietul băiat! Să-l scutim deocamdată cel puțin pe Bob.

Profesorul își potrivea mai bine corpul în pat.

— Cristina! făcu el. Ai verificat comanda?

— Da, răspunse ea, surprinsă de întrebare.

— Și cum merge?

— Foarte bine. Dar de ce?

— Ce viteză arată?...

Cristina se văzu încurcată.

— Nu m-am uitat. Am uitat să controlez asta. Nu-i aceeași ca și aseară?!

— *Hm!* murmură Arthur. Deci încă nu știți nimic. Ce oră e?

Doctorul își privi ceasul:

— 22 și 14 minute!

— De atunci, continuă profesorul, au trecut deci 15 ore. Iar cu fiecare oră, mai bine de un an!...

Cristina își duse mina la obraz. Raymonde făcu ochii mari, crezind că profesorul și-a pierdut mințile. Doctorul se încruntă și el:

— Ce tot vorbești, Arthur? Vino-ți în fire!

— Mi-am venit, Karl, nu-ți fie teamă! Să nu credeți că aiurez...

Profesorul rămase un timp liniștit, căutînd să-și adune gîndurile:

— Arthur, dragul meu! strigă Cristina cu frică. Ce s-a întimplat?

— Vă pare rău după Pămînt? întrebă profesorul, pîrînd că nu ia în seamă întrebarea soției sale.

— Ce vorbe sînt astea? se minie doctorul. S-a distrus astronava?

— Nu, nu s-a distrus nimic. Era... Numai că, aproape ne-am prăbușit noi!

— Doamne! strigă Raymonde înfricoșată. Oxigenul!

— Nu, dragă Raymonde! o liniște Arthur. Am să vă spun adevărul! Dar așteptați puțin... Să mai răsufli o clipă... Știți, cel mai mult îmi pare rău de Giulio. Poate și de Bob... Dar, orice am face, totul ar fi zadarnic!

Se opri fixînd cu ochii un punct îndepărtat. Apoi continuă:

— Vă amintiți că înainte de plecare, în lunile grele de pregătire, ați învățat despre caracterul zborului la viteze foarte mari. Cred că n-ați uitat de așa-numitul efect al vitezei...

Prin mintea Cristinei trecu un fulger ce o făcu să tresară îngrozită. Profesorul observă acest lucru, dar continuă:

— Karl... Raymonde... Voi vă mai amintiți?

— Desigur! răspunse doctorul.

— Ce ați spune dacă astronava noastră s-ar găsi într-unul dintre cazurile discutate atunci?!

Cristina nu mai așteptă. Se ridică dintr-o dată și ieși val-virtej, lăsînd în urma ei ușa deschisă.

Doctorul și Raymonde îl priveau pe profesor întrebător.

— Să mergem și noi după ea, zise Arthur întunecat la față.

— Dar unde s-a dus? întrebă nedumerită Raymonde.

— Veți afla îndată! răspunse Arthur coborînd din pat și pornind spre ieșire.

Cînd ajunseră în sala de navigație, Raymonde și Karl se priviră înmărmuriți. Cristina ședea pe scaunul de comandă, cu coatele sprijinite pe masa de control și cu fața ascunsă în palme. Plîngea în hohote.

— Doamne, ce s-a putut întîmpla, Cristina? întrebă Raymonde neliniștită, apropiindu-se de ea.

Cu o mîină o mîngîia pe păr și cu cealaltă îi prinse fruntea și i-o ridică. Șiroaie de lacrimi îi curgeau Cristinei pe obraji.

— Ce s-a petrecut aici, Arthur? întrebă și doctorul, simțind că s-a întîmplat ceva rău.

Profesorul evită să-i răspundă și se apropie de soția lui :

— Fetița mea scumpă! începu el s-o dezmierde. Ai plîns destul! Haide, draga mea. Să nu ne lășăm zdrobiți. Crede-mă, a fost singura noastră salvare!

Cristina începu să plîngă și mai tare. Profesorul o ridică de pe scaun și îi întoarse fața spre el :

— Cristina!... Cristinel!... M-auzi?... Haide, revino-ți! Destul! Uite!... Incepe să plîngă și Raymonde...

Intr-adevăr, soția doctorului începuse să plîngă, fără să știe de ce. Era prea impresionată de durerea prietenei sale.

Doctorul nu mai știa ce să creadă. Se așeză pe un scaun și privea năucit scena din fața lui.

Cristina, după un timp, își mai veni în fire. Profesorul îi ținea capul pe pieptul său și o mîngîia cu dragoste.

— Ei, acum gata, Cristina! De ajuns! Să le spunem și prietenilor ce s-a întîmplat... Să vezi că ei sînt mai curajoși!

Soția lui încetă să mai plîngă. Își ridică privirile spre Raymonde și se uită la ea cîteva clipe. Apoi ochii îi alunecară spre vitezometrul.

Doctorul își îndreptă involuntar privirile spre ceasul indicator. Raymonde privi și ea pe după umărul soțului ei. Scoase un sirigăt de spaimă. În aceeași clipă, doctorul, care întrezărise adevărul, se întoarse spre Raymonde, care era gata să se prăbușească. O cuprinse în brațe și o așeză pe un scaun.

— Raymonde!... Raymonde, draga mea!... Nu fii copilă! încercă el s-o calmeze.

Raymonde plîngea cu sughițuri. Soțul ei, aproape sfîrșit și el, căuta totuși s-o liniștească. Trecu multă vreme pînă reuși. Într-un tirziu se auzi răsunînd glasul lui Arthur :

— Scumpii mei, astronava noastră dragă ne-a salvat viețile, cu un preț foarte mare. Fiecare ați văzut unde s-au oprit indicatoarele vitezometrului.

— Dar de ce asta, Arthur? Ce ne-a adus aici? întrebă cu voce stinsă doctorul.

— Aceia, cărora le-am smuls ultima șansă de a fugi de moartea pe care ei înșiși ar fi vrut s-o semene au încercat să se răzbune, țăs-

punse profesorul încruntat. Adunându-și toate puterile, au trimis pe urmele noastre una dintre cele mai teribile arme: o rachetă autodirijată. Aceasta ne-a dat de urmă și s-a ținut mereu după noi. După ce a atins o viteză uriașă, era cit pe aci să ne zdrobească astronava. Aceasta și-a găsit salvarea numai în viteză. Și astfel a fost nevoie ca eforturile astronavei să fie împinse dincolo de orice limită, pentru a se evita catastrofa. Torpila a fost distrusă, dar tragedia continuă!

Doctorul închise ochii. În minte îi reveni clipa decolării. Nu bănuia atunci că va trăi asemenea momente îngrozitoare.

— Cit înseamnă asta, Arthur? întrebă el oftând din greu.

— Văd că au trecut peste 15 ore de cînd zburăm cu viteză aceasta, răspunse profesorul. Dacă adunăm și timpul dinainte, cred că trecem de 18 ani!...

Raymonde scoase un țipăt și își ascunse capul la pieptul doctorului. Cristina continua să privească în gol, cu totul absentă la cele de față. Arthur își plecă privirile spre soția sa și îi cuprinse din nou umerii:

— Cristina! șopti el. Sintem împreună!... Pentru noi, e mai puțin trist... Bietul Giulio! Pentru el e mai mare durerea!... Haide să ne adunăm puterile și să ne învingem nenorocul!... Sărmanul Bob! Cînd o să aile, nu știi ce o să facă!

— Arthur, îl chemă doctorul. Ești sigur de toate astea? Nu cumva s-a defectat vitezometrul?

Profesorul o lăsă pe Cristina și se ridică:

— Vino, Karl! Haide și te convinge singur!...

Doctorul se ridică în grabă și se îndreptă spre o parte a cabinei, unde cu o clipă înainte ajunsese și Arthur.

— Mai ții minte data precisă a plecării? întrebă profesorul.

Doctorul se gîndi puțin și răspunse:

— 18 iunie 1988, orele 3 și 15 minute, dimineața...

— Foarte exact! Privește acum calendarul automat al astronavei, care știi că ține evidența timpului pămîntean. Vezi cît a trecut în decursul celor 15 ore de zbor, cu viteza aceasta fantastică?... Nu uita că se adună și lunile trecute!...

Zicînd acestea, profesorul apăsă un buton. Un bec special se luminează de îndată. După puțin timp, pe un ecran, apăru data corespunzătoare clipei aceleia pe Pămînt.

Doctorul privi un timp fără să poată citi, din cauza emoției ce-l gîtuia. Tremurînd din tot corpul, reuși, în sfîrșit, să pronunțe cu glas tare, apăsînd pe fiecare cuvînt:

— 19... septembrie... 2006... orele 15..

Își scoase batista și își șterse fruntea de sudoare. Aproape că nu mai vedea bine în fața lui. Profesorul închise contactele. Il văzu pe doctor că se îndreaptă împleticindu-se spre Raymonde, care se arăta sfîrșită de tot.

— Anul 2006! mai repetă Karl mai mult pentru sine. Ticăloșii! Diavolii! strigă el deodată scrișnind din dinți. Simt că înnebunesc!

— Doctore, mai lasă nervii!... Ce naiba, ești bărbat! Nu mai are nici un rost... Efectul vitezei rămîne, orice am face noi... Să ne mulțumim că mai sintem în viață!

— Ce vom face acum? se auzi glasul Cristinei.

— Intii să ne liniștim, răspuse Arthur.

— Oh, să ne liniștim! Cui îi mai poate arde de liniște acum? sări și Raymonde. Auzi! Să ne liniștim! Viața noastră e pierdută și noi să stăm liniștiți!...

— Raymonde, ești zdruncinată, căută profesorul s-o calmeze. Dacă vreți, mergeți și odihniți-vă, numai puțin, pînă frînez, să readuc astronava la o viteză rezonabilă.

— Acum n-o poți lăsa așa! spuse cu asprime Cristina.

Profesorul tresări:

— Să mergem înainte! continuă ea. Puțin îmi pasă acum dacă zbor cu 1 km sau cu 299.999 km/s. Generația noastră și așa se va fi sfîrșit pe Pămînt, dacă am încerca să ne întoarcem. Ce-am mai găsi din cei rămași?

— Gîndește-te la Giulio și la Bob, Cristino! interveni și doctorul. Fiecare oră de zbor, cu viteza asta, înseamnă un an scurs pe Pămînt. În fiecare oră ce trece pe astronavă, Pămîntul îmbătrînește cu un an. Nu ți-e milă de cei doi tineri?

Cristina rămase pe gînduri. După un timp o privi pe Raymonde:

— Tu ce spui, Raymonde?

— N-am nici o propunere și nici vreo speranță, răspuse ea foarte tristă.

— Fără desperare, Raymonde! se aprinse Cristina. Lași nu trebuie să fim. Am pierdut generația noastră pe Pămînt. Asta este! Dacă vom putea, vom găsi alta! O să vedem noi ce-i de făcut!

În ochii profesorului străluci un fulger de mîndrie. Afla acum mai mult ca oricînd că avea o soție minunată. La început, tragedia îi frînsese Cristinei curajul, dar, cu toate că amintirea Pămîntului o apăsa, se reculese la timp. Biruise în ea iubirea pentru soțul ei, pentru astronavă și pentru prietenii ei de acolo, care așteptau un cuvînt de îmbărbătare.

Raymonde, mai puțin rezistentă, încă nu-și revenise pe deplin. Cuvintele Cristinei fură și pentru ea o scinteie însuflețitoare.

Profesorul, privindu-i pe ceilalți, spuse:

— Atunci să-l mai întrebăm și pe Giulio, înainte de a face ceva, deși eu înclin să ne continuăm zborul cu aceeași viteză. Prea este extraordinar prilejul pe care-l avem să explorăm genunile universului!

După asta, cu toții se îndreptară spre ieșire. Cînd ușa se deschise, în pragul ei se întîlniră cu asistentul. Chipul acestuia era galben și ochii încercănați; părul îi era în dezordine.

Stătea în fața lor ca o statuie, cu miinile la spate și cu dinții încleștați.

— Lăsați-mă singur, numai cu Arthur! spuse el după un timp. Ceilalți trei plecară, fără să mai spună vreun cuvînt...

Rămași singuri, Arthur și Giulio se priviră o clipă drept în ochi :
 — Arthur, să nu crezi că m-am prăbușit definitiv, spuse asistentul cu o voce în care ghiceai o mare hotărâre. M-am pierdut numai pentru o clipă... Dar...

Profesorul se uită emoționat la asistentul său și spuse :

— Știu, dragul meu. Totdeauna m-am încrezut în tăria ta. Dacă îmi va sta în putere voi încerca să-ți ușurez durerea... Primești ?

— Să nu mai vorbim acum despre asta ! Când m-am trezit și m-am văzut singur — e adevărat — credeam că o să înnebunesc. Acum, însă, după ce s-a produs ireparabilul, tot nu mai am încotro. De altfel singur am acceptat drumul acesta. Dacă aș fi rămas cu ei, niciodată n-aș fi avut liniște pînă nu te-aș fi văzut întors. Ce-ar fi însemnat viața mea pe Pămînt cînd aș fi văzut că anul 2006 trece și astronava ta nu se mai întoarce ?! Aventura aceeașă tragică are și partea ei de frumusețe. Cînd aș fi îndrăznit eu să visez vreodată ca în cursul vieții mele să ajung clipa aceasta zguduitoare, să pot observa pe propria-mi piele efectul marilor viteze ? Ca om, desigur, m-am îngrozit de tragedia astronavei, dacă o pot numi așa. Pe Pămînt s-au scurs peste 18 ani ! Ei și ? Calendarul lor arată anul 2006, al nostru a îmbătrînit abia cu cîteva luni. Nu-i nimic ! Tot ce mai doresc să știu este faptul dacă ne întoarcem sau... mergem înainte !

Profesorul își privi cu uimire asistentul. Nu-i venea să creadă că acest tînăr s-a putut împăca atît de repede cu gîndul despărțirii de generația lui de pe Pămînt. Nu se mai reținu și îl cuprinsese în brațe :

— Nu știi dacă trebuie să-ți mulțumesc sau trebuie să fiu mîndru că mi-a fost dat să am lingă mine un om ca tine. Spune-mi sincer : nu-ți pare rău după cineva de acolo ? Părinții, știu că ți-au murit. Dacă nu mă înșel, nici nu i-ai cunoscut. Dar... de altcineva ?

De astă dată, asistentul se întunecă la față. Răspunse mai mult în silă :

— Despre asta să vorbim altă dată ! Te-am întrebat ceva.

Profesorul își luă mîinile de pe umerii lui Giulio și începu să se plimbe agitat prin cabină. Ajunse în dreptul mesei de comandă. Un timp își fixă ochii pe vitezometru, apoi întrebă brusc :

— Tu ce-ai dori să facem ?

— Astronava cum se ține ?

— Bine.

— Dar combustibilul ?

— Am pierdut ceva mai mult decît aș fi crezut.

— Cît a mai rămas ?

— Să mai văd o dată.

Arthur verifică un ceas de bord.

— S-a consumat 34% din rezervă. Să sperăm că nu e nimic îngrijorător.

Asistentul rămase puțin pe gînduri pentru ca după aceea să întrebe :

— Ceilalți ce spun ?

— Bob încă nu știe nimic. Doctorul și Cristina sînt de acord, cred, să mergem mai departe. Raymonde însă șovăie. Pînă la urmă va asculta de hotărîrea soțului ei. Trebuie să continuăm acest zbor teribil...

Se opri o clipă și apoi continuă :

— Cîndva, oamenii vor da totuși de urma noastră, fie că vom fi morți sau vii. Viața ne-o închinăm de acum aceleiași idei, care odinioară îi mina pe descoperitorii de continente să caute, disprețuind orice primejdie, noi pămînturi pentru omenire. Fapta noastră se va ridica, însă, mai presus cu mult decît a oricăruia din ei. Dacă vreodată ei naufragiau, mai aveau speranța unei salvări. Noi n-o avem nici pe asta. Cînd astronava va începe să se prăbușească, viețile noastre se vor stinge o dată cu a ei. Dar cred că mai avem pînă atunci. Iar cînd va sosi sfîrșitul vom încerca să transmitem ultimul nostru mesaj. Poate pămîntenii sau alte ființe raționale din univers îl vor mai prinde și vor afla pînă unde ne-am încumetat să ne avîntăm în cosmos. Așa vom face, ori unde ne-am găsi atunci !

Asistentul sorbise fiecare cuvînt rostit de profesor. Simțea și el la fel. Aveau deci să renunțe la viața pămînteană. Lucrul acesta îl lăsa însă acum indiferent. Chiar dacă s-ar fi întors, pe ai lui tot nu avea să-i mai regăsească. Așa că mai bine slujeau umanitatea angajîndu-se în această incomparabilă aventură închinată științei.

— Din toată inima sînt cu tine, Arthur, spuse asistentul, stringînd cu putere mîna profesorului.

— Să mergem atunci și să-i anunțăm pe ceilalți !

— Și pe Bob ?

— Nu. Pe el îl las în seama ta. Cu timpul vei reuși să-l faci să înțeleagă măreția călătoriei noastre.

— Dar Raymonde ? Ce va spune ea ? Visul ei de fiecare clipă era să se înapoieze cît mai curînd.

— Doctorul e în schimb mai puțin dornic, iar cosmosul îl fascinează într-atîta, încît va putea s-o atragă de partea lui și pe Raymonde.

— Atunci... Viteza va rămîne aceeași !

18. Z B U C I U M

De obicei, oamenilor le este frică de necunoscut. Se simt mai bine atunci cînd știu că totul în jurul lor merge normal, că pămîntul de sub picioarele lor e solid și nimic deosebit nu-i amenință. Sînt însă și excepții. Acestora nu le priește liniștea aceasta. Creierul și voința lor iscodesc într-una, gîndurile lor aleargă căutînd mereu poteci nebătătorite pînă atunci. Pe oamenii aceștia deosebiți îi încîntă ocazia de a înfrunta necunoscutul. Viața pentru ei nu valorează nimic atunci cînd se scurge ca o apă lină. Ținta lor este să vadă tot mai mult din ceea ce omul n-ă ajuns încă să descopere.

Raymonde nu era o chimistă slabă: dimpotrivă. Pînă atunci însă niciodată nu se gîndise să-și făurească din știință cel mai înalt ideal al vieții ei. Munca pe care o făcea pe astronavă nu era pentru ea nici plăcută, nici neplăcută. Era o îndatorire pe care o făcea conștiincios. Nu ezitase nici în fața zborului interastral. Din

fire era destul de curajoasă. Dar nu se gîndise niciodată că acest zbor va continua la nesfîrșit, fără speranța de a se mai întoarce.

Cînd soțul ei aduse vorba despre hotărîrea celorlalți, în prima clipă nu înțelese bine sensul cuvintelor lui. Era absurd să creadă că Arthur se lățarise să nu se mai întoarcă. Teama de necunoscut o îngrozea. Amintirea vieții plăcute de pe Pămînt o striga înapoi. Nu putea nici măcar să plîngă. Un nod îi ținea plînsul în gît. Vedea anii copilăriei, cînd zburda prin grădina bunicii, căutînd ascunzătorii cît mai bune și prinzînd fluturi cu aripioarele albastre. Ce bine era atunci! Apoi clipa cînd Karl îi ceruse mîna. Ce frumoasă a fost seara aceea! Crezuse atunci că viața lor va fi cea mai fericită de pe Pămînt. Toate acestea erau acum departe, tot atît de departe ca și Pămîntul. În jur era pustiul.

Cu fiecare oră, astronava înghițea încă un an pămîntean. Raymonde îl privea pe Karl fără să poată scoate un cuvînt. Nădăjduise că se vor întoarce. E adevărat, nu știau ce ar fi găsit la întoarcere. Dar oricum, ar mai fi avut speranța revederii. Acum însă chiar și această speranță s-a stins, în schimbul unui ideal care în ea n-avea nici un răsunset. Pădurile și munții sălbatici, cimpurile și cerul albastru de pe Pămînt, iată ce ar fi dorit ea să revadă.

În mintea ei se luptau mii de gînduri. De fapt, era un singur gînd îndreptat împotriva tuturor celorlalte: gîndul că nu se vor mai întoarce. Ce aveau ei să găsească în cosmos?

— Spune, Karl, ce vom afla dacă ne avîntăm nebunește înainte continuînd să zburăm mereu în aceeași izolare totală, trăind mereu în aceeași lumină artificială care, oricît de bine ar imita lumina de pe Pămînt, tot n-o să-mi alunge uritul? M-am săturat!

— Raymonde, de ce să fii tu împotriva tuturor? Ești oare sigură că pe Pămînt ai să regăsești măcar urmele celor rămași? Au și trecut 20 de ani terestra, pînă ne-am întoarce ar mai trece încă 20 de ani. Știi ce s-o li întîmplat acolo între timp? Cum te-ai simți atunci?

— Chiar și atunci ar fi mai bine decît acum, i-o întoarse ea sumbru. Ce vom găsi în pustiul ăsta sinistru?

— Încă nu știi nici eu... Dar deocamdată zburăm, și unica noastră lume în care viețuim este astronava. Bănuiesc că vom avea și clipe de încîntare.

— Ce fel de clipe vor fi astea? Ce poate oare să-ți ofere acest neant monoton?

— Dacă te-ai fi născut în altă parte a universului, nu pe Pămînt, ci pe o altă planetă, și într-o zi ți-ai fi părăsit planeta avîntîndu-te în cosmos, nu crezi că ai fi greșit, spunînd că n-ai să mai găsești în altă parte nimic bun și frumos? Pămîntul încă nu l-ai fi descoperit și n-ai fi știut ce au făcut oamenii. Cu toate astea, ai fi decis fără drept de apel, de la început, că în univers n-ai să mai găsești nimic demn de mintea și inima ta. Și într-o zi ai fi ajuns față în față cu lumea terestră. Sînt sigur că în clipa aceea te-ai fi rușinat de propriile tale gînduri. De vreme ce Pămîntul ni se pare uneori atît de minunat, de ce n-am crede că în univers mai sînt planete care să încînte sufletul omenesc, fie prin realizările excepționale ale unei lumi de ființe raționale, fie prin priveriștii și fenomene pe care noi încă nici nu le bănuim. Raymonde, ceea ce te înspăimîntă e necunoscutul. Dar de ce? Să ne gîndim că nici chiar pe Pămînt, la plecarea noastră, oamenii nu ajunseseră acolo

încît să spună că viața lor este un drum sigur. Nu-ți amintești nenumăratele accidente care decimau atîtea vieți omenești? Viața are un farmec deosebit numai atunci cînd nu te temi să înfrunți forțe încă necunoscute bine. De vreme ce sîntem aci amîndoi, fericirea noastră nu va fi completă dacă nu va izvorî întii din mințile și inimile noastre. Haide, Raymonde, crede-mă: doar prin călătoria noastră de acum înainte ne-am putea mindri dacă vom mai ajunge vreodată pe Pămînt.

Raymonde sta dusă pe gînduri. Ce să facă?

— Karl, spune-mi drept, tu vrei să nu ne mai întoarcem niciodată?

Doctorul simți că-l săgetează ceva prin inimă. Cuvîntul acela greu, rostit de Raymonde, îl făcu și pe el să se încrunte. *Niciodată?*

Se reculese însă repede. Trebuia să-i mărturisească și el gîndurile sale.

— Raymonde, făcu el, știi, să-ți spun drept, nici eu nu cred că Arthur va persista în hotărîrea lui. Cine știe ce ne rezervă viitorul? Ar putea sosi o zi cînd o amintire, un fapt poate, îl va determina să lase altora continuarea cercetărilor începute, iar noi ne vom întoarce cu astronava să revedem gîlia care ne-a dat viață. Deocamdată de ce să nu ducem la capăt ce ne-a fost dat?

Cuvintele lui Karl avură efectul unui elixir. Ochii frumoși ai Raymondei începură să-și recapete strălucirea dinaintea. Își deslăcu brațele și le trecu pe după gîtul soțului ei.

— Oh, Karl, mi-e încă teamă. Dacă ne va mai fi dat să ne întoarcem, crezi că vom fi îmbătrînit atunci prea mult?

Un zîmbet îi lumină fața doctorului. Inima începu să-i zvicnească cu putere.

— Inimile noastre rămîn mereu tinere și fierbinți, chiar dacă în jurul nostru gerul este de la zero absolut...

Raymonde surise și ea. Karl apăsă în fața ei o cauză pe care nici el n-o înțelegea prea bine.

— Să-i spunem Cristinei, propuse Raymonde, că știința și cosmosul m-au atras și pe mine, dar numai cu o condiție.

— Care? întrebă Karl rîzînd.

— Să nu fim prea bătrîni cînd ne vom întoarce. E urît să pleci în floarea vîrstei și să te întorci gîrbov și zbircit la față.

19. „SPRE AȘTRI“

Pe astronavă începuse seara. Ceasul atomic central bătuse ora 21 și un sfert. O parte din viețuitorii astronavei se și aflau în cabina-sufragerie. În afară de Karl, Raymonde și Cristina sosise și Bob. Numai Arthur și Giulio lipseau. De fapt, Arthur venise o dată cu Bob, dar, chemat de asistent, plecase iar.

Ajuns în sala de observații, își întrebă nedumerit asistentul:

— S-a mai întimplat ceva?

— Încă nu... Sper însă că se va întimpla în curînd.

— Ce-ai mai descoperit? întrebă Arthur oarecum alarmat.

— De astă dată doar o stea! răspunse Giulio rîzînd. Apoi am mai redus din viteză,

— O! răsuflă ușurat profesorul. De asta m-ai chemat?

— Privește-o și tu prin telescop și pe urmă verifică-ți tipul cu ajutorul spectrografului. Vezi dacă nu merită oboseala! De multe ori mi-ai vorbit despre ea.

Arthur se așează în fața ecranului telescopului și începu să-l potrivească mai bine. Deodată zise mirat:

— Ce stea e asta? Nu cumva?...

— Ei, care? întrebă Giulio zîmbind cu înțeles.

Arthur privi și cu ajutorul spectrografului. Când ajunsese să pricieapă despre ce e vorba sări de pe scaun și spuse:

— Să frinăm, Giulio. Merită să studiem această faimoasă stea.

— De asta te-am și chemat, răspunse asistentul satisfăcut. Eu am constatat că ne-am apropiat de ea abia acum un sfert de ceas. Verificînd, cu ajutorul hărții cerești, poziția noastră în spațiu m-am trezit cu indicatorul de poziție prin apropierea steii. Nostim, nu?

— Nu mă așteptam totuși la acest eveniment. Eu plec să-i anunț pe ceilalți... Am uitat să te întreb: cît mai avem pînă la ea?

— Dacă am zbura cu viteza de acum, am ajunge în mai puțin de 25 de minute.

— N-ar avea sens s-o facem, spuse Arthur. Mai bine să ne reducem din nou viteza la valoarea de regim. E mai sănătos. Așa se pot efectua mai ușor observațiile, și în plus sîntem scutiți de grija evitării în grabă a unor obstacole neprevăzute. Plec. Incepe frinarea și introdu în mașini un program de zbor, astfel ca mine, cînd ne sculăm, astronava să meargă pe un cerc în jurul steii, la o distanță de 300 miliarde km. Pe urmă vino și tu la masă.

Ieșiră amîndoi. Arthur își continuă drumul spre cabina-sufrajerie, iar Giulio se îndreptă spre sala de navigație.

Ajuns în fața tabloului de comandă, privi o clipă vitezometrul. Părea că-l ceartă pentru tot ce se întîmplase pe astronavă. De fapt, ce vină avea acest aparat neînsuflețit? O clipă îi trecu peste față un nor. Se reculese cu un oftat și se așează pe scaunul de comandă. Scoase astronava din comanda automată și-i schimbă programul de zbor. Apoi puse în funcțiune motoarele nucleare de frînare.

Trecuseră aproape 10 minute de cînd motoarele de frînare intraseră în funcțiune. Deodată, indicatorul vitezometrului se deplasă cu o diviziune întregă spre cifre mai mici. Viteza scăzuse cu 500 km. Frînarea efectivă începuse.

Lucrul lui Giulio era terminat. Mai verifică o dată funcționarea motoarelor. Mulțumit, se ridică și se îndreptă spre ușă. Îl ajunsesese foamea și pe el.

★

Masa decurse ca de obicei, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Bob era foarte fericit că Arthur și Giulio își reveniseră după „boala” care credea el că îi încercase. Era ferm convins că într-adevăr profesorul și asistentul fuseseră bolnavi,

După cină, perechile de căsătoriți se retraseră în cabinetele lor de dormit. Bob se trezi că a rămas numai cu Giulio. Nu-i era încă somn. Îi auzi pe asistent :

— Bob, nu ți-ar face plăcere să mai stăm puțin de vorbă și să ascultăm puțină muzică? Poate ne mai destindem nervii.

— Sunt complet de acord cu propunerea ta. Să mergem în sala de audiții, aprobă Bob bucuos.

Ajunși în cabina unde aveau loc audițiile muzicale, Giulio îl întrebă pe ziarist :

— Ce vrei să ascultăm?

— Știu și eu? făcu Bob. Să zicem că ar fi o cântonată...

— Nu te superi dacă te rog să nu ascultăm genul ăsta acum?

Lui Bob nu-i venea să creadă cum era posibil ca lui Giulio să nu-i mai placă dulcele cântonete italiene?!

— Dacă nu vrei, nu mă supăr... Ai tu vreo preferință?

— Nu ai dori să ascultăm aria supraviețuitorului din opera „Spre aștri“?

— Ce operă e asta? N-am auzit-o pînă acum.

— A fost compusă de un francez prin 1975. Critica vremii n-a fost de acord ca opera să fie jucată de vreun teatru. Abia prin 1983 am aflat că „Scala“ din Milano a montat-o pe scena ei și că opera s-a bucurat de un succes răsunător. Fiindcă sint un îndrăgostit al genului, am cerut atunci să mi se trimită o imprimare. Vrei să ascultăm puțin?

— Mie-mi plac mai mult uverturile operelor.

— Bine. Vom pune uvertura.

Bob se telăni într-un fotoliu, iar Giulio se ocupă de picup. Deodată răsunară în cabină acordurile maiestuoase ale uverturii.

Giulio își trase un alt fotoliu în fața lui Bob, așezîndu-se și el. Nu mai scoase nici unul un cuvînt tot timpul audiției. Ecoul ultimelor fraze muzicale se stînseseră și ele. Cei doi prieteni rămaseră un timp cu ochii închiși, prelungindu-și astfel clipele de desfătare; tirziu de tot, Bob rupse primul tăcerea :

— A fost minunat! Mă simt acum fare bine. Muzica aceasta mi-a lăsat în suflet numai pace și înălțare. Aș vrea să nu mai ascultăm nimic acum... A fost prea frumos. Vrei? Hai mai bine să vorbim.

— Fie, cum zici. De fapt, ai dreptate. Și eu aș dori să-ți vorbesc. Tocmai de asta și venisem aci. Ora nu e prea înaintată. Ți-e somn?

— De loc.

— Aici, pe aeronavă, putem face oricînd să fie noapte, zîmbi Giulio. Un timp liniștea se lăsă din nou între ei. Gîndurile fiecăruia rătăceau prin lumea tainelor ce-i impresurau..

20. MOTIVUL PLECĂRII

După mai multe clipe de tăcere, Bob deschise iarăși vorba :

— Giulio... știu la ce mă gîndeam?

— Dacă o să-mi spui...

— Mă întrebam ce fac pămîntenii la ora asta?

Intrebarea ziaristului avu asupra lui Giulio efectul unui trăsnet. O singură amintire îl copleși. O furtună de gânduri și imagini se dezlănțui în el pe neașteptate. Ochiul îi deveni turbur, iar buzele albe. Bob, speriat, strigă :

— Sfinte Bavon! Ce-ți cu tine, Giulio? Ți-e rău?

— Nu... Nu mi-e rău, Bob... Lasă-mă o clipă... Am să-mi revin îndată.

Ziaristul tăcu, privind-l, dar nu se putu abține :

— Nu te superi dacă-ți pun o întrebare?

— Spune.

Asistentul se mai calmase. Ochiul lui își recăpătaseră limpezimea; doar fața răvășită îi trăda emoția prin care trecuse. Blestemată sensibilitate! se gândi el.

— Uite, Giulio, spuse Bob pe un ton mai timid, de câte ori am adus vorba despre Pământ sau plecarea am observat că nici tu și nici Arthur nu vă simțiți în apele voastre. Nu crezi că a sosit timpul să aflui și eu, de ce?! Sau nu merit încă încrederea voastră?! În zilele acestea mi-am refăcut aproape în întregime jurnalul. Încă nu știu ce să scriu asupra motivului plecării voastre. Și de atunci n-a trecut numai o zi-două...

— Ai dreptate, răspunse asistentul uitându-se atent la Bob. Și eu cred că a sosit vremea să aflui adevărul. Dar te previn că nu-ți va fi de loc ușor!

— Nu-mi pasă. Orice ar fi, vreau să aflui o dată pentru totdeauna de ce această aeronavă a fost învăluită într-o taină desăvârșită până la plecarea. Ba, în ce mă privește, chiar și după, deși eu nu v-aș fi adus nici cel mai mic rău.

Asistentul își închise pentru o clipă ochii, încercând să se concentreze mai bine. Bob trebuia lămurit, pus la curent cu absolut totul. Împărțise doar și el aceeași primejdioasă aventură, ca și el.

— Am să-ți spun totul, începu Giulio cu sinceritate.

— Asta și aștept.

— Bine. Atunci... ascultă!

Bob își ciuli urechile. În sfârșit, avea să afle și el adevărul.

★

— Hotărârea de a construi această aeronavă, începu asistentul, nu aparține lui Arthur și nici mie. Profesorul și cu mine am fost doar coordonatorii principali ai lucrărilor de construcție. Cristina, ca inginer proiectant și constructor, a fost un ajutor deosebit de prețios pentru noi amândoi. Ideea de a-l angaja pe Karl, în calitate de medic astronaut, îi aparține Cristinei. Ea o cunoștea pe Raymonde dinainte. În felul acesta aflase despre Karl că, deși destul de tânăr, este unul dintre cei mai de seamă specialiști ai medicinei zborurilor intersiderale.

Arthur nu s-a opus angajării doctorului. Comisia consilierilor n-a avut nici ea de obiectat nimic. Tot cu ocazia asta, ne-am gândit că ar fi bine s-o pregătim pe Raymonde în ramura chimiei sintezelor organice, ea fiind chimistă. După cum știi, aeronava dispune de un laborator automatizat pentru preparate chimice, de la cele mai simple medicamente până la cele mai complexe substanțe nutritive necesare organismului omenesc.

Raymonde a acceptat la început cu bucurie. Mai pe urmă am constatat că entuziasmul îi mai scăzuse, dar a rămas totuși cu noi. Munca Raymondei se rezumă de fapt la a da aparatului formula chimică a preparatului dorit și de a-l alimenta cu materiile prime necesare.

Nici pe Karl nu l-am uitat. În laboratorul medical de pe astronavă dispunem de zeci de aparate și instrumente cu ajutorul cărora doctorul poate pune în mod cert diagnosticul oricărei tulburări din organismul uman. Aceleași aparate îi prescriu în principiu și rețeta medicamentelor indicate. Cu un cuvânt, vezi că astronava este la înălțimea celor mai pretențioase cerințe. Pe tine te interesează însă latura ei istorică.

Giulio făcu o scurtă pauză. Ziaristul era numai ochi și urechi, Asistentul reluă :

— Am ajuns la partea cea mai delicată din toată istoria acestei astronave. Îți amintești că spre sfârșitul celui de-al cincilea deceniu al secolului al XX-lea, Pământul ajunsese un cazan în fierbere, gata să facă explozie. Oamenii trăiau sub o tensiune îngrozitoare. Din clipă în clipă se așteptau să izbucnească teribilul cataclism atomic. Isteria războiului nuclear, care cuprinsese pe imperialiști, ajunsese, după cum știi, la culme. Spectrul unei distrugerii pe scară mondială, întreținut de anumite cercuri, devenise obsedant.

În mijlocul acestor vremuri apocaliptice, profesorul și cu mine am fost invitați, în secret, de niște trustmen, ale căror nume nu mai merită să le amintesc.

Ce ne-au spus aceștia ? Că teribila clipă a izbucnirii unui grozav cataclism este aproape. „Nici cel mai sigur adăpost nu va fi scutit — spuneau ei — de efectul ucigător al teribilelor arme.“

Ca nuclearist, eram silit să le dau dreptate în ceea ce privește efectul distrugător al radiațiilor. Trăiam vremuri de mare cumpănă, când mințile noastre păreau a fi legate. Savanți cu mult prestigiu și plini de omenie, dar prinși la carul acestor super-asasini ai istoriei, își pierduseră libertatea de a mai raționa în mod logic, supunându-se și ei glasurilor care, calomniind cu nerușinare, urlau peste tot că națiunea este amenințată de groaznică invazie a „roșilor“.

De altfel, socot că și tu-ți amintești la fel de bine acele vremuri.

Bob aprobă doar din cap, nerăspunzînd nimic. Aștepta să afle și mai departe lucrurile care abia acum îi deveneau limpezi.

— Potentații noștri, reluă Giulio, ne fluturau prin fața ochilor, atît nouă, oamenilor de știință, cît și poporului, argumentul îngrijorător, care astăzi mi se pare cea mai mare gogoriță din univers, că popoarele socialiste se pregătesc într-o desăvîrșită taină să ne distrugă orașele și apoi să ne supună. Ce puteai face ? Atunci credeam mai ales că, în domeniul astronauticii, rușii spulberaseră pe neașteptate visurile oricărei țări la supraște, instalîndu-se dintr-o dată în fruntea celor mai avansate state. N-am înțeles niciodată cum au reușit să facă lucrul acesta într-un timp atît de scurt. În timp ce noi construiserăm cîteva astronave minuscule, ei executau deja zboruri regulate pînă în lună și înapoi.

Arthur și cu mine ne minunam de avîntul Rusiei, dar ne era în același timp și teamă. Tesătura încilcitei politici de atunci ne împuiase și nouă capetele, fiind gata să acceptăm orice, dacă asta se făcea în numele apărării țării noastre,

De aceea, după ce Arthur cîntări bine lucrurile, se declară pînă la urmă de acord cu cele ce ni se cerea. Lucrul nu era de loc simplu. Ne era dat să construim cea mai gigantică mașină pe care o visase vreun om pînă atunci. Sfirșitul lucrării nu-l puteam prevedea de la început. Trebuia să executăm proiectul unei astronave care să depășească întru totul și cu totul ceea ce mintea omenească și forța omului reușiseră să realizeze vreodată. Foștii noștri stăpîni accentuaseră un lucru în mod deosebit: astronava să fie încăpătoare și aprovizionată pentru un zbor de mulți ani. Bănuiești motivul?

— Nu, răspunse intrigat ziaristul.

— Pentru ca să încapă în ea cit mai mulți vulturi de pradă, completă asistentul încrunțindu-se.

— Ce vrei să spui? făcu uimit Bob. Despre ce vulturi vorbești?

— Așteaptă o clipă și ai să înțelegi. Nouă ne surîdea ideea pe care ei înșiși ne-au oferit-o. În cazul unui cataclism nuclear, oricît ar fi fost el de pustiitor, o aeronavă puternică, ce s-ar fi refugiat undeva în spațiul cosmic, ar fi constituit mijlocul cel mai comod de a evita urgia unei morți atomice. Pricepi?

— Aha! făcu Bob, bătîndu-se cu palma peste frunte. Asta voiau deci! Grozav!

— Nu era de loc grozav, prietene drag, răspunse asistentul, oarecum întristat. Totul trebuia să fie o mirșăvie cumplită. Dar o să ajung și la asta. Ziceam că am acceptat proiectul astronavei. La dispoziție ni s-au pus sume fabuloase. Dispuneam de atîta băneț, cum mintea omului nu și-a putut imagina vreodată. Pînă atunci nu ne-am putut închipui că există oameni în ale căror buzunare să încapă atîtea sute de miliarde.

O comisie secretă de consilieri controla execuția lucrărilor. Pentru a nu se bănuși nimic, piesele, bucată cu bucată, au fost executate în zeci de fabrici diferite. Asamblarea astronavei a fost făcută de o echipă de ingineri și tehnicieni, sub directa noastră supraveghere și îndrumare. Acestor oameni li se spunea că secretul astronavei trebuie păstrat ca lumina ochilor, deoarece marea noastră țară numai astfel va putea apărea din nou în fața lumii ca cea mai înaintată în domeniul aeronavigației. Am uitat să-ți mai spun că astronava noastră a fost construită după proiectul unei nave fotonice.¹ Nu puteam bănuși de la început puterea ei, dar nici altora nu ne grăbeam să le dăm speranțe în performanțe fantastice. Doar Arthur și cu mine speram totuși că astronava va fi în stare de lucruri mari.

Cu toate măsurile de precauție, pe o cale sau alta, secretul transpiră în afară și mulți aflaseră deja că se construiește această mașină extraordinară. Poate și tu ai aflat tot atunci, nu-i așa?

— Nu mi-a fost de loc ușor, răspunse Bob. Am alergat luni de zile pînă am putut să-mi ating scopul.

— Și chiar ți l-ai atins, spre nenorocul tău, adăugă Giulio zîmbind. Dacă ai fi ajuns la aeronavă mai repede sau mai tîrziu de seara aceea, astăzi n-ai mai fi fost un ziarist rătăcitor prin cosmos. Ei, dar să reiau firul povestirii... Construcția se apropia cu pași repezi de faza finală. Era prin octombrie 1987, cînd în lumea întregă

¹ Aeronavă fotonică = o mașină de zbor cosmic, care folosește drept combustibil material nuclear, iar jetul de propulsie este constituit din fotoni (lumină). Viteza ei poate ajunge aproape de viteza luminii (N.A.).

se făceau pregătiri intense pentru sărbătorirea a trei decenii de la lansarea de către sovietici a primilor sateliți artificiali ai Pământului. Într-o seară, profesorul mă vizită pe neașteptate. Era negru de supărare și foarte tras la față. Neliniștit, l-am întrebat ce s-a întâmplat. Nu-l mai văzusem niciodată astfel. Aveam să aflu îndată un fapt care ne-a răsturnat toate planurile. Arthur descoperise, nu știu în ce fel, motivul real al construcției astronavei: decolarea ei avea să coincidă cu declanșarea războiului termonuclear...

— Ei și? zise Bob nedumerit. Doar pentru asta a și fost construită?!

— Nu înțelegi? strigă asistentul necăjit. Noi trebuim să fim părtașii unei evadări de pe Pământ, cu nebunii care ei înșiși doreau să provoace pustiitorul măcel! Acum înțelegi? Ei înșiși, și nimeni alții, voiau să aprindă focul și apoi să-și ia tălpășița. Sperau ca în felul acesta, la reîntoarcere, să coboare pe Pământ în chip de stăpini atotputernici, într-o lume pustiită de un război nimicitor...

Cînd am aflat acest lucru, mi-a venit să innebunesc: nici nu mai știu ce i-am răspuns lui Arthur. Imi amintesc că l-am întrebat dacă n-ar fi mai bine să trecem în lagărul celălalt. Profesorul însă nici nu voia să audă. Sărmanul, era atât de îngrozit de posibilitatea provocării unui război.

— E groaznic tot ce mi-ai spus, îl întrerupse Bob. Un lucru mi se pare însă ciudat: îți inchipui, într-adevăr, că rușii, care dețineau de atîta vreme supremația mondială în domeniul aeronavigației, ar fi stat ei pînă atunci cu mîinile în sîn dacă ar fi avut de gînd să vă atace, așa cum presupuneai voi?

— Astăzi îmi dau și eu seama de acest lucru, dar atunci eram prea tulburat, prea apăsător de o responsabilitate, care aproape ne depășea puterile. Ceea ce știam atunci e că nu doream să fim asini, nu puteam accepta să devenim noi aceia care să dezlegăm mîini criminale.

Ne-am zbatut, ne-am frămîntat o noapte întreagă. Se impunea o singură concluzie: nebunii nu trebuie să se salveze cu astronava, nu trebuie să ajungă în stăpînirea ei pentru a o folosi în scopuri criminale. Era clar că ori distrugem astronava, ceea ce însă nu ne convenea de loc, căci prea tridisem mult la ea, ori... Da, această ultimă soluție am ales-o în mod definitiv: hotărisem să plecăm fără ei! Pe urmă aveam noi să decidem ce trebuie să facem. De ajuns, nu ne mai putea ajunge nimeni și nimic, cel puțin așa am crezut atunci. Așa că, hotărîrea o dată luată, nu ne mai rămînea decît să o ducem la îndeplinire.

Ne-am prefăcut că nu știm nimic și pregăteam astronava în tăcere. Numai cînd totul a fost gata de plecare, ne-am adunat în secret, cei cinci componenți ai echipajului nostru, și am hotărît ziua plecării. În momentul decolării, ne-am trezit cu Brown printre noi. Era prea tîrziu să-l mai scoatem din aeronavă. La început am avut o bănuială, dar omul s-a purtat ca și cînd ar fi de partea noastră, și astfel l-am informat de scopul real al decolării. El crezuse că am întreprins doar un zbor de încercare. Apoi — după cum știi — nemernicul și-a dat arama pe față.

Fiecare membru al echipajului a fost pregătit minuțios pentru zbor. Aeronava a fost echipată cu tot ce i-ar fi fost necesar pentru o viață de zeci de ani, în condițiile vitrege din cosmos. Diavoliș se

Îngrijiseră de toate, probabil pentru a se putea întoarce pe Pământ numai atunci când ar fi dispărut cu desăvârșire efectele ucigătoare ale exploziilor.

Acest lucru nu trebuia să se întâmple. În orice caz, planurile lor s-au risipit astfel ca fumul. În noaptea de 17 spre 18 iunie 1988, când spre ghinionul tău te aflai și tu pe astronavă, aceasta a decolat, lăsând pe cei ce sperau să aprindă Pământul cu buzele umflate și buzunarele goale. Așa s-a întâmplat, prietene! Nu știu dacă fuga noastră a însemnat ceva, dar nu puteam face mai mult decât am făcut

Asistentul se opri aici. Ziaristul avea impresia că un bătrîn i-a spus o poveste cu balauri și feți-frumoși. Într-un tîrziu, se încumetă să spună:

— Sînt uluit, Giulio, de tot ce mi-ai povestit. Și cînd mă gîndesc că și eu scriam la gazetele lor! Cîte lucruri am înțeles abia astăzi! Scriam de curînd în jurnalul meu că oamenii ar putea trăi foarte fericiți dacă ar căuta să-și îndrepte descoperirile minții lor numai spre înflorirea vieții și nu împotriva ei. Abia aici, pe astronavă, măcinat de spaimă și neliniște, am priceput în cele din urmă că, prin efortul lor unanim, oamenii ar putea învinge puterea unei naturi vrăjmașe..

Asistentului i se făcu sete. Se ridică și-și turnă un pahar cu limonadă rece de la instalația specială din cabină! Apoi se întoarse, se așeză din nou în fotoliu și rămase o clipă gînditor. Deodată Bob îl întrebă:

— Nu pricep un lucru: cine trebuie să ne anunțe că ne putem întoarce?

— Un... prieten! Unul care a rămas acolo și n-a putut să ne însoțească. Acum însă nu știu dacă ne va mai anunța vreodată!

— Ce-ai spus? Întrebă ziaristul stupefiat. De ce să nu ne mai cheme? Sau poate ai aflat că omenirea s-a stîns într-un cataclism nuclear?!

— Nu, nu, asta nicidecum! Sînt convins că n-a mai avut loc nici un război nuclear. Și asta nu numai pentru că noi am evadat cu astronava, lăsîndu-i pe criminalii aceia fără salvare. Astăzi am devenit mai lucid și văd altfel lucrurile. Faptul că noi ne-am solidarizat, prin evadarea noastră, cu toți oamenii cinstiți și dornici de pace o fi avut o importanță oarecare, dar nu hotărîtoare. Ceea ce trebuie să fi triumfat este voința miliardelor de oameni simpli și cinstiți, care sînt sigur că nu au mai permis unui număr infim de descreierați să se mai joace cu focul. Cum or fi orînduit oamenii lucrurile acuma, nu știm. Dar dacă acel prieten rămase acolo nu ne va mai chema, aceasta se datorează unui cu tot alt motiv.

Giulio se opri și-l privi atent pe ziarist. Acesta, uimit și neîncrezător, oarecum chiar înspăimîntat, aștepta explicația asistentului:

— Vezi, Bob, continuă acesta, am ajuns într-o situație pe care trebuie, în sfîrșit, s-o înțelegi și tu...

Ziaristul presimțea că o să audă lucruri îngrozitoare. Întrebă, totuși, destul de reținut:

— Și care e situația asta pe care eu n-o știu?

Între ei se lăsă din nou tăcerea. Pe astronavă domnea o liniște de mormînt. Asistentul își privi ceasul, meditînd o clipă:

— A trecut de miezul nopții, Bob. Vrei să mai stăm?

— Mi-ai promis că-mi vei spune adevărul în întregime, și nu ciuntit. N-am să plec de aici pînă nu-l voi auzi, oricum ar fi el. Sper că nu-ți vei retrage cuvîntul dat.

Asistentul cumpăni o clipă situația și apoi se decise:

— Bine, prietene. Vrei să alii și restul. N-am nimic de obiectat. N-ai vrea să continuăm, însă, în cabina de navigație?

— Pentru ce? întrebă ziaristul surprins.

— Din două motive. Cu ocazia asta am să mai verific zborul astronavei, iar pe de altă parte sînt lucruri pe care trebuie să le vezi cu propriii tăi ochi.

— Dacă așa stă treaba, cu atît mai bine. Să mergem!

21. PARADOXALA LEGE

Ajunseră repede în cabina de navigație. De cum intră, asistentul își aruncă ochii pe ceasurile de control. Totul mergea strună. Privi și vitezometrul: viteza scăzuse destul de mult. Frînarea însă nu încetase de tot.

Mulțumit de rezultat, îl invită pe ziarist să se așeze într-un fotoliu. Apoi luă și el loc în fața lui Bob.

— Aștept! spuse acesta nerăbdător.

— Te grăbești! i-o întoarse asistentul. Nu uita, te-am prevenit încă de la început că ai să auzi lucruri ce te vor face să nu te simți prea bine.

Ziaristul înțelese că-l așteaptă o veste neplăcută. Totuși răspunse:

— Nu-i nimic. Capul n-o să mi-l spargi.

— Capul nu, dar, în sfîrșit, să nu pierdem vremea!

Asistentul își potrivi corpul mai bine și se lăsă pe spate reze-mîndu-se de spețea moale:

— M-ai întreat, nedumerit, începu el, de ce Pămîntul s-ar putea să nu ne mai cheme. Asta are legătură cu o frază din povestirea mea de mai înainte. Îți spuneam atunci că, după decolarea astronavei, credeam că aproape nici o forță creată de mințea omenească n-ar mai fi putut să ne ajungă. Ai observat, deci, că n-am spus în mod categoric „nici o forță omenească”, ci mi-am exprimat o rezervă.

— Ei, și ce-i cu asta?! replică el tot atît de nedumerit.

— Ai să vezi îndată că de fapt asta e totul! Dar să nu te sperii degeaba. Și de astă dată îți spun că am să las explicația pentru la urmă.

— Mă exasperezi! Ce naiba? Crezi că sînt un papă-lapte fricos?... Sfînte Bavon! N-am mai văzut una ca asta!...

— Tare mi-e teamă că ai să-ți pierzi foarte curînd acest curaj laudabil, răspunse asistentul, în timp ce-i flutura pe buze un suris misterios. Totuși, continuă el, te rog să-mi dai voie să încep cu altceva. Voi ajunge exact unde trebuie. Ești de acord?

— Dacă nu te pot convinge să faci cum doresc, fie! bombăni supărat ziaristul.

— Consider că ai acceptat. Bun. Atunci voi începe printr-o amintire de pe astronavă. Mai ții minte cînd m-ai întreat cît a trecut de cînd am plecat?

— Desigur. Țin foarte bine minte.

— Ți-ai mai amintești cit am spus atunci că a trecut?

— Nu mi-ai spus nimic precis, nici tu, nici Arthur. Iar eu, ca să nu vă mai bat la cap, am renunțat să vă mai întreb. Dacă ai de gând să-mi spui acum, mi-ai face o mare plăcere.

— Ai s-o auzi și pe asta, dar ceva mai încolo, răspunse asistentul. Te-am întrebat, numai ca să-ți arăt că n-am uitat. Miine, îi sigur că vei pune în fruntea noului tău jurnal data precisă.

— M-am necăjit grozav cind am început jurnalul cel vechi, acela pe care mi l-a furat cosmosul. Aveam atunci impresia că sînt un condamnat la moarte. E tare neplăcut să nu mai știi nici ziua pe care o trăiești...

Asistentul zîmbi cu înțelegere. După asta, întrebă ca din senin:

— Dragă Bob, ai auzit vreodată de așa-numitul efect al vitezelor foarte mari?

— Ce mai e și asta? Habar n-am de asemenea efecte...

— Uite, Bob, vreau atunci să te întreb dacă știi după ce criterii măsurăm noi viteza astronavei?

— Păi... știu eu?! Zău că nu m-am gindit. Dacă am fi pe Pămînt așa spune că după stilpii de telegraf sau după un alt punct fix. Dar aici, în hăul ăsta?! Intr-adevăr, după ce criterii o măsurați?

— Deci un lucru ți este clar: pentru a măsura o viteză, adică pentru a putea spune că te miști, trebuie să-ți alegi un punct fix. Dar știi că în univers nu există nici un punct fix. Pămîntul se învîrtește în jurul Soarelui, acesta are și el mișcarea lui; planetele și stelele își au mișcările lor. Ce ne facem atunci? Ce punct fix ne alegem pentru a măsura viteza?

Ziaristul ridică din umeri:

— Întrebarea mă depășește. Habar n-am!

— Atunci să-ți spun eu. Ca puncte fixe, la început, omul și-a ales chiar lucrurile de pe scoarța Pămîntului, căci n-avea nevoie de mai mult. Pentru el n-avea nici o importanță faptul că Pămîntul se rotește în jurul Soarelui cu o viteză de 30 km/s. La drept vorbind, nici nu bănuia că există o astfel de mișcare, deoarece nici n-o simțea. Mai tirziu, cînd știința a luat avînt, omul a avut nevoie de alte puncte fixe, pentru a putea determina și chiar prezice poziția Pămîntului față de Soare sau față de alte stele. Pentru asta și-a ales drept puncte de reper niște stele mai îndepărtate, care apar ochiului pămîntean ca și cum nu s-ar mișca. Asta desigur că este o simplă iluzie, după cum bine știi acum. Pentru astronavă, acum vezi și tu că Pămîntul a devenit o stea pe care dacă o privim printru telescop ne apare nemișcată, deși știm sigur că nu este așa. Depărtarea ne induce în eroare. Eroarea asta însă nu este esențială în anumite cazuri.

— Și atunci, pentru a măsura viteza astronavei, întrebă ziaristul, ce stea ați ales?

— Am ales chiar planeta Pămînt.

— Pămîntul?! Dar nu se mai vede!

— Asta nu împotă. Ceasurile noastre de bord măsoară în continuare viteza față de Pămînt, deoarece ele au fost proiectate în acest scop. După cum vezi, e vorba de o viteză relativă. Dacă am măsura viteza astronavei față de alte stele am obține alte valori. Dar pe noi ne interesează numai viteza față de Pămînt.

- Dar n-avem aceeași viteză față de toate stelele?
- Ai să aii îndată. Inchipuie-ți că doi alergători pornesc din același punct. Unul însă aleargă mai repede decît celălalt. Te întreb deci: viteza celui care aleargă mai iute va fi aceeași și față de-al doilea alergător, ca și față de punctul fix de plecare?
- Bineînțeles că nu!
- De ce?
- Fiindcă și al doilea aleargă...
- Și atunci?
- Ei, și atunci, deși primul se îndepărtează treptat de-al doilea, avînd viteza mai mare, îndepărtarea se va face mai încet față de acesta decît față de punctul de plecare, deoarece și al doilea aleargă în urma celuiălalt.
- Exact. Ai judecat corect. Acum să revenim la astronava. Ea își măsoară viteza față de Pămînt. Acesta are și el o anumită viteză în spațiu. Dar te întreb iar: toate stelele au aceeași viteză de mișcare?
- Cred că nu.
- Nu au. Și atunci?
- Ei, da! Am înțeles acum. Cum o să mai aibă astronava aceeași viteză?! Am spus o prostie! Din moment ce o comparăm cu diverși „alergători” cosmici, e și normal să găsim viteze diferite.
- Pînă acum a mers bine. Vreau să te întreb altceva. Care crezi că ar putea fi viteza cea mai mare pe care un corp din univers ar fi în stare să o atingă, măsurînd-o față de un alt corp?
- Ce întrebare! Dacă un vehicul va fi accelerat mereu, atunci va putea atinge orice viteză, oricît de mare.
- Chiar oricît de mare? îl cercetă amuzat asistentul.
- Mai e vreo îndoielă?! De vreme ce în cosmos lipsește orice urmă de aer, frecarea va fi inexistentă, și viteza va putea crește nelimitat.
- De astă dată n-ai nimerit-o, Bob! făcu asistentul rîzînd. Adevărul e că și viteza are o limită în univers.
- O limită?
- Da, Bob. Are o limită, un prag superior. Giulio deveni din nou serios. Dar ziaristul era neîncrezător.
- Și care-i limita asta?
- E viteza luminii!
- Viteza luminii? Ah! Așa e! Parcă am mai auzit eu cîndva că lumina are viteza cea mai mare din univers.
- Așa e, Bob. Viteza luminii este cea mai mare viteză din tot universul. Cred că știi cît de mare este: în spațiul cosmic lumina aleargă cu o viteză de 300.000 km/s.
- Acum îmi amintesc de toate astea. Dar pentru lumină mi se pare totuși o viteză destul de mică!
- Nu-i de loc mică, dragul meu. Gîndește-te că cel mai rapid avion-rachetă pilotat de om nu atinsese pe Pămînt, înainte de plecarea noastră, mai mult de 8,6 km/s. Din cîte știu eu doar una dintre astronavele fotonice ale sovieticilor mai ajunsese să zboare cu peste 150.000 km/s. De altfel, nu-i exclus ca ei să fi ajuns la rezultate și mai teribile.
- Dar astronava noastră?
- Ei, cu ea e altceva. Noi am fost siliți să împingem la exces

accelerarea; în felul acesta ne-am convins de extraordinarele posibilități ale rachetelor fotonice!

— Și de ce ai spus că numai în vidul cosmic lumina are viteza maximă?

— Fiindcă în aer sau în apă sau în orice alt gaz și lichid — și chiar în solidele transparente — lumina are o viteză ceva mai mică. Undele de lumină sînt oarecum frîmate în mediile materiale.

— Bine, răspunse ziaristul convins. Dar față de cine are lumina această viteză?

— Față de orice corp.

— Mă îmbeți cu apă rece! Adineauri m-ai convins că o navă are viteze diferite, dacă pentru măsurarea vitezei sale alegem stele diferite. Asta o cred, fiindcă stelele se mișcă în mod deosebit unele de altele. Dar acum îmi spui că lumina are aceeași viteză, indiferent față de cine o măsurăm!

— Dragă prietene, nu e chiar atît de ușor să pricepi dintr-o dată o lege a naturii. Cu toate astea, chiar dacă mintea noastră refuză la început să creadă că viteza luminii este neschimbată, indiferent față de ce punct din univers o măsurăm, pînă în cele din urmă, sîntem siliți să acceptăm acest adevăr. Nu putem impune universului legile pe care le-am considera noi acceptabile pentru înțelegerea noastră. Dovezile științei ne obligă să trecem peste obișnuință și să acceptăm uneori chiar și ceea ce ni se pare imposibil. Simplele păreri sînt adesea iluzii deșarte. Viteza luminii rămîne, orice am spune noi, cea mai mare viteză din univers, și în același timp, neschimbată față de orice punct am măsura-o. Nici un alt vehicul din tot universul nu va fi în stare să întrecă lumina.

Ziaristul era copleșit de cele auzite. Prin minte însă îi trecu un gând care îl făcu să întrebe:

— Ascultă, Giulio. Sînt foarte frumoase toate cîte mi le-ai spus și îmi pare rău că n-am avut ocazia mai devreme să aflu despre ele. Dar... de ce mi le-ai spus?

Asistentul rămase puțin pe gânduri. Partea mai grea a explicațiilor venea abia acum.

— Vezi, Bob, se hotărî Giulio, cu cît o astronavă se mișcă mai repede, la viteze tot mai mari, cu atît viața oamenilor din ea, în comparație cu a celor rămași pe Pămînt, se scurge mai încet.

— Ce-ai spus? întrebă ziaristul uluit. Cum vine asta?! Adică, dacă eu aș zbura cu o viteză foarte mare, atunci am să îmbătrinesc mai încet? Nemaipomenit! Inseamnă că zburînd cu viteza luminii n-am să mai mor niciodată! Ar fi extraordinar!

— Ar fi, Bob! Cu o condiție, zîmbi asistentul: să poți atinge viteza luminii! Natura însă interzice aceasta. A aranjat lucrurile în așa fel, încît pentru ca un corp să atingă viteza luminii ar trebui să fie accelerat de o forță infinit de mare. O astfel de forță este imposibil de realizat, căci infinitul nu se poate realiza în natură. Nu numai acum, dar niciodată omul nu va putea avea la dispoziția sa o forță nemărginită. Mintea omului are un hotar istoric. Ea nu va putea nicicînd să făurească o mașină care să genereze o forță in-

¹ Giulio se referă la faptul că rachetele fotonice, adică acelea în care drept jet de accelerare se folosește... lumina (fotonii), pot atinge viteze apropiate de viteza luminii. (N.A.).

finită. Omul va dispune de forțe tot mai mari, pe măsură ce știința se dezvoltă, dar niciodată nu va putea să realizeze o forță nesfârșit de mare. Atingerea nemuririi omului printr-un zbor cu viteza luminii este un fapt ce contrazice legile naturii, deci nu se poate realiza!

— Ce păcat, oftă ziaristul. Ar fi fost admirabil ca omul să poată smulge întregul glob pământesc de pe orbita lui și, cu ajutorul unei mașini infinit de puternice, să pornească o călătorie prin univers și să atingă viteza luminii. Atunci ar fi fost realizată nemurirea!...

Asistentul rise cu poftă de ideea năstrușnică ce-i trecuse prin minte lui Bob. Acesta însă sări deodată:

— Giulio!... Păi dacă noi am zbura cu o viteză foarte mare, nu ni s-ar aplica și nouă legea?

— Nu putem face excepție!

— Sfinte Bavon! Am îmbătrâni deci mai încet!

— Fără îndoială, cel puțin față de Pământ!

— Păi, eu încă nu simt nici o schimbare în organism, deși zburăm cu viteza asta fantastică! Parcă aș fi tot pe Pământ.

— Nici n-ai să simți vreodată că trăiești mai încet decât pămîntenii. Efectul zborului asupra vieții tale l-ai observa numai întorcindu-te de unde ai plecat.

— Tare curios! Și ce-aș observa la întoarcere? Ce voi găsi pe Pământ după ce voi fi zburat un timp cu o viteză foarte mare?

22. PASĂREA MĂIASTRĂ

Asistentul se gândi puțin cum să răspundă. Era momentul cel mai critic. Ii veni în minte o idee salvatoare:

— Dragă Bob, am să-ți spun mai întâi o mică poveste. O legendă străveche. Vrei?

— Are vreo legătură cu cele discutate?

— Intr-un fel, da!

— Atunci te ascult.

— Se povestește că un tânăr păstor din vremuri străvechi, începu Giulio, se gădea adesea ce-ar face dacă ar fi silit să nu mai moară niciodată. Se temea că s-ar plictisi grozav într-o astfel de viață fără de sfârșit. Legenda spune că, într-o zi, păstorul plecă de la stînă și se rătăci într-o pădure seculară. Deodată, în mijlocul codrului, auzi cîntînd o pasăre. Cînta atît de frumos, încît fu vrăjit de cîntecul ei. Atunci se apropie de copacul printre crengile căruia se lăsase pasărea aceea cu glas fermecător. Cînd omul se opri la tulpina copacului, pasărea zbură înspre un alt copac. Se luă atunci după ea. Cîntînd neîncetat, pasărea zbură din copac în copac, afindu-se tot mai adînc în inima codrului. Fermecat de cîntecul pasării, păstorul se ținu mereu în urma ei.

Deodată, măiastra cîntăreață dispăru și o dată cu ea și cîntecul acela divin. Tânărului îi păru foarte rău că pasărea pierise fără să

mai reapară. Mîhnit, merse înapoi pe unde credea el că venise. Cu multă greutate nimeri drumul și ajunse din nou în fața vechii stîni.

De cum sosi observă el că unele lucruri sînt schimbate. Totuși intră în stîna, unde un tînăr păstor îl întîmpină și-l întrebă ce dorește și pe cine caută. Mirat, și în același timp neliniștit, întrebă, la rîndul său, de cîteva nume ale păstorilor pe care îi cunoștea. Tînărul însă ridică din umeri și îi răspunse că nu cunoaște pe nici unul dintre cei numiți. Ii spuse să aștepte pînă o veni baciul stîinii: poate el știa ceva.

Auzind de cine întrebă oaspele, baciul rămase uluit. Cunoștea numele acelea, fiindcă știa bine istoria acelor locuri. Dar cei pe care păstorul afirmă că îi cunoștea bine și că ar fi pe acolo muriseră de peste un secol! Povestea nu spune ce s-a mai întîmplat.

— E o poveste foarte interesantă! zise ziaristul impresionat de sensul legendei. Dar nu văd legătura cu noi!

— M-ai întrebat ce ai găsi la întoarcere dacă în prealabil ai fi zburat un timp cu o viteză foarte mare. Legenda dinainte nu s-a întîmplat niciodată pe Pămînt. S-a născut în mintea cuiva care dorea, pesemne, să trăiască mult mai mult decît cei 80 sau 90 de ani cît ține o viață de om. Am să-ți pun acum o întrebare. Ce ai spune dacă la întoarcerea astronavei pe Pămînt te-ai găsi în situația păstorului din poveste?

— Glumești, rise Bob. Doar n-or fi murit toți contemporanii noștri, nu s-o fi stins o generație întreagă, în decursul celor cîteva luni de cînd am plecat?!

— Mi se pare că ai uitat ce spuneam despre efectul marilor viteze?!

— Ba n-am uitat de loc! Dar nu cred că am zburat cu o astfel de viteză, încît în timpul care s-a scurs pe aeronavă, pe Pămînt să fi trecut zeci de ani!

— Și dacă, totuși, am zburat și au trecut zeci de ani?

— Ha, ha, ha! rise cu mare poftă ziaristul. Acum văd că te fii de glume.

— Dragă Bob, am să-ți mai spun ceva. Tu afirmi că pe aeronavă s-au scurs doar cîteva luni. Asta este exact. Sînt însă luni proprii astronavei, arătate de calendarul nostru, pe care nu-l simțim că s-a schimbat față de cel de pe Pămînt. Totuși am să-ți arăt acum data exactă de pe Pămînt.

— Cum o să mi-o arăți?

— Aeronava dispune de un calendar automat, care ține evidența timpului, nu al aceluia de pe aeronavă, unde viața este influențată de viteză, ci al celui terestru pe care oamenii îl cîtesc în calendarele lor, în acest moment.

Giulio se și ridică și îl chemă pe ziarist să-l urmeze. Apăsă apoi pe butonul de punere în funcțiune a calendarului automat. Ecranul aparatului se luminează și în curînd apărură o dată scrisă.

— Ce citești pe ecran, Bob? întrebă asistentul.

Ziaristul se încruntă și se apropie mai mult de aparat:

— 18 iunie 1988, orele 3 dimineața.. Asta-i chiar data cînd a decolat aeronava! se miră el.

(Continuare în nr. viitor)

ATENȚIUNE!
SE EXTRAG

9 NUMERE
PENTRU PREMIILE
OBISNUITE

3 NUMERE
PENTRU PREMIILE
SUPLIMENTARE **2 si X**

LA FIECARE TRAGERE

LOTO

Central

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LEU